

EPIFANIA

Catedral de Sant Pere de Vic, 6-1-2022

Aquells mags vinguts d'Orient van arribar a la meta del seu pelegrinatge, tot seguint l'estrella, quan van trobar el nen amb Maria, la seva mare. En el seu cor l'alegria fou immensa. Aquesta fou la primera Epifania, que cada any nosaltres som convidats a revivre. L'Epifania és la festa de l'alegria del trobament de la humanitat amb Jesús i de Jesús amb la humanitat. L'Epifania és la festa de la manifestació en la nostra carn del Fill etern de Déu. Ell és la nostra alegria!

Les lectures d'aquesta solemnitat així ens ho han remarcat. El profeta Isaïes convida la ciutat de Jerusalem a experimentar l'alegria immensa de la salvació de Déu a favor del seu poble: *Alça't radiant, Jerusalem, que arriba la teva llum, i sobre teu clareja com l'alba la glòria del Senyor... Tota radiant i meravellada veuràs amb el cor eixamplat com aboquen damunt teu els tresors dels mars, i porten a casa teva les riqueses de les nacions... portant or i encens i cantant la grandesa del Senyor.* I en l'evangeli hem escoltat l'alegria dels mags en el trobament amb Jesús: *La seva alegria en veure allà l'estrella va ser immensa... veieren el nen amb Maria, la seva mare.*

La festa de l'Epifania ens parla, doncs, de l'alegria del trobament. Aquells mags es van posar en camí perquè van veure brillar una estrella nova en el cel. Es van posar en camí, van emprendre l'aventura de seguir l'estel, perquè en el seu cor hi havia esperança. San Joan Crisòstom diu amb una frase audaç però exactíssima: «No es van posar en camí perquè havien vist l'estrella, sinó que van veure l'estrella perquè s'havien posat en camí.» La grandesa de tot ésser humà és la de ser un cercador de l'amor i de la veritat. El nostre cor, pensat per Déu, no ha estat creat per a omplir-se de qualsevol cosa. El nostre cor, fet per a estimar en la veritat, no troba mai repòs fins que no reposa en aquell que és la veritat i l'amor: Déu, nostre Senyor. Però el cor que sincerament cerca la veritat i l'amor va experimentant l'alegria de la recerca. Aquells mags d'Orient en camí, quan la llum de l'estel els anava guiant, sentien l'alegria de la llum en l'esperança del trobament en plenitud.

És bo, doncs, que en aquesta festa de l'Epifania els cristians proclamem davant els homes amb sinceritat que el nostre cor cerca la llum de l'amor i de la veritat. La fe cristiana no és un cercar en l'obscuritat. La fe ens va portant de llum en llum, cada vegada més plena; encara que moltes vegades és de nit; però la llum de la fe continua il·luminant en la nit més fosca, amb aquella llum que és més clara que el ple dia.

Especialment hem d'educar els nostres joves en la recerca de la llum, de la veritat i de l'amor vertader. Educar els nostres joves en la recerca ens ha de portar a desemmascarar les falses llums i els falsos amors. Educar els nostres joves en la veritat ens ha de portar a no tenir mai por de la veritat. Crist és la veritat que en venir al món il·lumina tots els homes. En l'àmbit de l'ensenyament cal demanar veritat i amor. (Avui mateix llegia que preocupa que els adolescents i joves cada vegada necessiten més ansiolítics.) Una

persona necessita raons per a viure; no n'hi ha prou de donar-li instruments per a conèixer i tenir experiències.

La solemnitat de l'Epifania de nostre Senyor és la festa del trobament. Aquells mags vinguts d'Orient tenien una meta, la qual intuïen que podia omplir el seu cor. Ells van seguir l'estel amb l'esperança del trobament. I la seva esperança no els va defraudar. El seu cor va quedar del tot omplert amb el que intuïen; però molt més del que havien pensat i somiat i d'una manera que ells mai no havien concebut. Les paraules de l'evangelí han estat ben clares, mostrant la senzillesa i la humilitat de la seva troballa. Els mags van recórrer un llarg camí i en la meta *veieren el nen amb Maria, la seva mare*. La meta del pelegrinatge de tota persona que ve a aquest món és el trobament amb Jesús. Jesús és la meta i el camí del pelegrinatge de l'home. Jesús és el camí, la meta i el premi del pelegrinatge de tot home per aquest món que cerca sincerament la veritat i l'amor.

Jesús, l'esperat de tot Israel, l'anunciat pels profetes, el desitjat dels pobles, és l'únic que pot omplir de l'alegria que mai no mor el cor de tota persona humana. Aquells mags així ho van experimentar i ells també ens conviden a cercar-lo sincerament i, una vegada trobat, a no cansar-nos de contemplar el seu rostre, de seguir-lo pels camins de la vida, de deixar-nos omplir del seu amor i de la seva salvació.

Veieren el nen amb Maria, la seva mare, ens ha dit l'evangelista Mateu. I això ens fa present la necessitat que tenim els cristians de mirar Maria, perquè en ella puguem trobar el Fill de les seves entranyes virginals. Maria és l'estrella que ens duu a Jesús. Les nostres comunitats cristianes, si volen ser autènticament evangelitzadores, han de saber mirar Maria com la que ens porta a Jesús. Els primers evangelitzats, els primers que es van trobar amb Jesús ho feren per Maria: la seva cosina Elisabet i el fill que duia a les entranyes i que va saltar d'alegria; els pastors de Betlem i els mags vingut de l'Orient. Maria no és, doncs, una nota més de la nostra fe, de la nostra pietat. Ella ha d'ocupar el lloc que li pertoca tant en el nostre cor com en el cor de l'Església, si volem trobar-nos de veritat amb Jesús.

L'Epifania és la festa de l'alegria del trobament de Jesús, el Déu-amb-nosaltres, amb tots els homes. Sant Pau ens ha parlat, en el fragment de la carta als cristians d'Efes que hem escoltat, del secret amagat des de tots els segles i ara manifestat: *Que des d'ara, per l'evangelí, tots els pobles, en Jesucrist, tenen part en la mateixa herència, formen un mateix cos i comparteixen la mateixa promesa*. L'Evangelí és per a tots els homes, de tots els temps. No hi ha hagut i no hi haurà cap altra bona notícia per a la humanitat. Anunciar l'Evangelí, la Bona Notícia, que és el mateix Jesús, significa transmetre a l'home, juntament amb l'alegria del trobament amb Déu, l'alegria capaç de donar sentit a la pròpia existència. La Bona Nova comunica a tota persona l'alegria de ser estimada per Déu mateix. L'alegria de l'evangelí fa descobrir que tothom és estimat per Déu. Qui de veritat s'ha trobat amb Crist ha trobat en ell l'alegria de descobrir tota persona com a germana seva, estimada de Déu, a la qual cal estimar per damunt de tota altra diferència que el món vulgui presentar.

L'Epifania és la festa de l'alegria en l'adoració. En l'evangeli hem escoltat aquestes paraules, plenes de sentit per a nosaltres, homes i dones del segle XXI: *Veieren el nen amb Maria, la seva mare i, prostrats en terra, li presentaren el seu homenatge*. L'alegria immensa d'aquells mags es va expressar amb l'adoració de l'infant en braços de Maria. Aquesta és una de les alegries que cal que la humanitat de tots els temps redescobreixi, i també nosaltres, els cristians d'avui i d'aquí. Aquells mags es van prosternar, van caure de genolls davant d'aquell a qui, per la gràcia de Déu, van reconèixer en la seva divinitat. L'únic digne d'adoració és Déu. I la grandesa de l'home és el reconeixement de Déu, donant-li l'adoració que li pertoca. Adorar Déu és acceptar la veritat, tant de Déu com de nosaltres. El qui adora Déu amb tota veritat reconeix la grandesa d'ell i, al mateix temps, la pròpia realitat de criatura humana. L'home és realment gran quan cau de genolls davant de Déu. L'adoració de Déu és el primer reconeixement d'amor envers ell. L'amor a Déu ens porta al sant temor de Déu, do de l'Esperit Sant en el cor del creient. El futur de l'home està en Déu. El canvi decisiu que el nostre món necessita està en Déu —en ningú més que en Déu— i en la seva adoració vertadera.

La litúrgia cristiana duu a Déu i, per tant, a la seva adoració. En cada eucaristia els creients som convidats a reconèixer Jesús en braços de la seva mare. En cada eucaristia, per dir-ho així, nosaltres trobem Jesús en braços de la Mare Església. En cada eucaristia nosaltres reconeixem i adorem Crist, el Senyor, realment present.

Els mags, ens diu l'evangeli, *van obrir llavors les arquetes per oferir-li presents: or, encens i mirra*. I, tot recordant-ho, m'agrada dir al Senyor, amb les paraules de la pregària sobre les ofrenes de la missa d'avui: «Avui ja no us oferim or, encens i mirra, sinó que amb els dons que hem presentat proclamem, immolem i mengem nostre Senyor Jesucrist.» Sí, germans i germanes, hem vingut cercant, hem trobat Crist, l'hem adorat i ell se'ns dona com a aliment de vida eterna. A ell sigui donat tot honor i tota glòria pels segles dels segles. Amén.